

er endnu et Punkt, som jeg maa tillade mig at fremhæve, idet jeg staaer i den Formening, at det ikke er blevet omtalt, og det er, om de, der melde sig til Examen, kunne forlange at blive examinerede paa Thydf. Jeg seer nu ikke nogen bestemt Udtalelse om, at det ogsaa under de forandrede Forhold vil være en Ret for Forsteleverne at kunne fordre dette paa Landbohøjskolen; det vil dog imidlertid være af Betydning for de Forstelever, som melde sig fra Holsteen, at de have Sikkerhed for at kunne blive examinerede paa Thydf. Jeg betragter dette som et Villigheds- og Rejsfærdighedskrav, og omtaler det ikke, fordi jeg har nogen sær Passion for, at der skal indføres thydf Examination eller Underviisning ved Landbohøjskolen. For Øieblikket har jeg ikke noget Videre at bemærke.

Finantsministeren: Naar jeg tillader mig at tage Ordet i denne Sag, er det ikke væsentligt for at forsægte den Paastand, der kunde synes at ligge nærmest for, og som ogsaa har spillet en Hovedrolle i Debatten, nemlig om der for Forstunderviisningen og Examinationen vil være vundet noget stort Gode ved den Forandring, der her er foreslaaet, idet det jo nemlig vil sees og af alle Medlemmer af det ærede Thing føles, at denne Side af Sagen netop er den, som jeg væsentlig vil blive kaldet til at forsvare paa et andet Sted, da det jo aabenbart er dette Hensyn, som væsentligst vil blive taget af den Forsamling, som for sit Vedkommende skal afgjøre Spørgsmaalet om denne Overgang, og som ikke er Rigsdagen, men Rigsraadet. Jeg skal derfor med Hensyn til dette Punkt indskrænke mig til en temmelig kort Udtalelse, den nemlig, at Hovedmanglen ved den nuværende Underviisning af Forsteleverne ligger ikke deri, at man ikke har duelige Docenter, hvad jo ogsaa fra alle Sider er indrømmet, men deri, at man ikke har nogen Skole; man har en Underviisning, men ingen Skole, og naar det her har været fremhævet, at denne Underviisning er knyttet til den polytekniske Lærestanstalt, saa maa jeg gjøre opmærksom paa, at den ikke er knyttet til Lærestanstalten, som en Deel af dennes Program, som en Deel af den Op-

gave, denne har stillet sig, men den er kun der som en Gæst, og al den Fordeel, der flyder af en organiseret Anstalt for en saadan Underviisning, fattes. Dette er i mine Dine den sande Grund til, at man maa sige, at der er en virkelig Trang tilføede til Forbedring i denne Henseende; men, som sagt, dette Punkt anseer jeg mig ikke for kaldet til ved denne Leilighed at lægge Hovedvægten paa; for Rigsdagen synes det mig, at Hovedbetragtningen maa være den: Hvorvidt vil det være til Gavn for Landbohøjskolen, at den optager denne Underviisning i sit Program, at det bliver en Gjenstand og en væsentlig Gjenstand for dens Bestræbelser at meddele denne Underviisning paa en saa fuldstændig og god Maade som muligt.

Forinden jeg imidlertid gaaer over til at omtale dette noget nærmere, maa det være mig tilladt i Korthed at gjøre Rede for, hvad der har foranlediget denne Sag; thi det forekommer mig, at enkelte Talere i denne Forsamling ikke have været fuldkommen klare i denne Henseende og endog saa have betragtet det som en Slags Uvillighed fra Finantsministerens Side, at han har sat denne Sag i Bevægelse, uden at have noget ret grundet Haab om at kunne føre den igennem paa det Sted, hvor den skal føres igennem. Jeg maa da gjenkalde i Erindringen, hvad der allerede er blevet fremdraget, at Ansætteligheden af en saadan Forening har gjort sig temmelig stærkt gjældende i Rigsdagen ved den tidligere Forhandling om Landbohøjskolens Oprettelse, samt at det samme Ansættelse har gjort sig gjældende i Rigsraadet, ikke igennem et Botum af Forsamlingen; men dog paa en saadan Maade, som, jeg vil ikke nægte det, for mig indeholdt en stærk Opfordring til at beskæftige mig med denne Sag. I den næstsidste Forsamling af Rigsraadet, da Tillægsbevillingsloven for den Finantsperiode, der nu er udløbet, var under Forhandling, havde jeg foreslaaet nogen Forbedring i de vistnok temmelig smaa Honorarer, der tildeles adskillige Docenter ved Forstunderviisningen, og af disse bleve de fleste nægtede; i den Motivering, som Finantsudvalget gav, for at nægte disse Bidrag, fremhævede man netop dette, at det ikke var, fordi